

“मीठे बच्चे- घरी-घरी बाबा र वर्सालाई याद गर, रूहानी सर्जन बाबाले तिमीलाई निरोगी बन्ने एउटै दवाई बताउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू मलाई याद गर ।”

प्रश्न:- आफूले आफैसँग कुन चाहिँ कुरा गर्नु भन्ने धेरै आनन्द आउँछ ?

उत्तर:- आफूले आफैसँग कुरा गर- यी आँखाले जे जति देखिन्छ त्यो सबै समाप्त हुनेछ । केवल म र बाबा मात्र रहनेछौं । मीठा बाबाले मलाई स्वर्गका मालिक बनाइरहनुभएको छ । यस प्रकारले कुरा गर । एकान्तमा गयो भन्ने धेरै आनन्द आउँछ ।

ओम् शान्ति । परमपिता शिव भगवानुवाच । मीठा प्यारा बच्चाहरूलाई पुरुषोत्तम संगमयुगको कदम-कदममा याद हुनुपर्छ । यो पनि तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ, त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । यो बुद्धिमा याद रहोस्- हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा पुरुषोत्तम बनिरहेका छौं । अनि यो जुन रावणको पिंजडा छ, त्यसबाट बाबाले हामीलाई छुटकारा दिलाउन आउनुभएको छ । जसरी कुनै पंछीलाई पिंजडाबाट निकालिन्छ भन्ने त्यो पंछी खुशीले उडेर सुखी हुन्छ । तिमी बच्चाहरूले पनि जान्दछौ- यो रावणको पिंजडा हो, अनेक प्रकारको दुःख दुःख छ । अहिले बाबा आउनुभएको छ यो पिंजडाबाट निकाल्नको लागि । हुन त मनुष्य नै हुन् । शास्त्रहरूमा लेखिदिएका छन् देवता र असुरहरूको लडाईं भयो अनि देवताहरूले जिते । तर लडाईंको त कुरै होइन । तिमी अहिले असुरबाट देवता बनिरहेका छौ । आसुरी रावण अर्थात् ५ विकारमाथि तिमीले विजय प्राप्त गर्छौं न कि रावण सम्प्रदाय माथि । ५ विकारलाई नै रावण भनिन्छ । कसैलाई जलाउने आदि कुरा होइन । तिमी बच्चाहरू धेरै खुशी हुन्छौ । अहिले हामी यस्तो दुनियाँमा गइरहेका छौं, जहाँ न गर्मी छ, न जाडो छ । सदैव वसन्त ऋतु नै रहन्छ । सत्ययुग स्वर्गमा वसन्त ऋतु अब आउनेछ । यो वसन्त ऋतु त थोरै समयको लागि मात्र आउँछ । त्यो वसन्त ऋतु त तिमीहरूको लागि आधा कल्प हुन्छ, त्यहाँ गर्मी आदि हुँदैन । गर्मीबाट पनि मानिसहरूलाई दुःख हुन्छ । मर्छन् । यी सबै दुःखी कुराहरूबाट बच्नको लागि हामीलाई अविनाशी सर्जनले एकदम सहज दवाई दिनुहुन्छ । लौकिक सर्जनका पासमा गयो भन्ने अनेक प्रकारका दवाई आदि याद आउँछ । यहाँ यी सर्जनको पासमा त कुनै दवाई छैन । केवल उहाँलाई याद गर्नाले सबै रोग छुट्छन्, दवाई आदि केही पनि छैन ।

प्यारा बच्चाहरूले भन्ने गर्थे- आज गोष्ठी (सेमिनार) गर्छौं- चार्ट कसरी लेख्नुपर्छ ? बाबालाई कसरी याद गर्नुपर्छ ? यस विषयमा गोष्ठी गर्छौं । बाबाले बसेर लेख्न मेहनत (तकलिफ) त दिनुहुन्न । कागज खेर फाल्न आवश्यक पर्दैन । बाबा त केवल भन्नुहुन्छ- बुद्धिमा बाबालाई याद गर । अज्ञानकालमा बाबालाई याद गर्नको लागि चार्ट कहाँ बनाइन्थ्यो र ! यसमा लेखापढी गर्ने कुनै आवश्यकता छैन । बाबालाई भन्छन्- बाबा, हजुरलाई हामीले बिर्सिन्छौं । कसैले सुन्यो भन्ने के भन्ला ? भन्न त भन्छन्- जीवन छँदै हामी बाबाका बनेका हौं । किन बनेका हौ ? बाबासँग विश्वको बादशाहीको वर्सा लिनको लागि । फेरि यस्तो बाबालाई तिमीले बिर्सिन्छौ किन ? यस्तो बाबा, जसबाट तिमीलाई यति धेरै वर्सा प्राप्त हुन्छ उहाँलाई तिमीले याद गर्न सक्दैनौ ! अनेक पटक तिमीले वर्सा लिएका हौ फेरि पनि बिर्सिन्छौ । बाबाबाट वर्सा लिने हो भन्ने याद पनि गर्नुपर्छ, दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ । के लेख्नु छ ? यो त हरेकले आफ्नो मनसँग सोधोस्, नारदको पनि उदाहरण छ । स्वयम् भन्छन् महान् भक्त थिएँ । तिमीले पनि जानेका छौ- हामी जन्म-जन्मान्तरका पुराना भक्त हौं । हामी मीठा बाबालाई याद गर्दा कति खुशी हुन्छौं । जसले जति याद गर्छ उही लक्ष्मी-नारायणलाई वरण गर्न लायक बन्छ । कुनै गरिबका बच्चाहरूले धनवानको गोद लियो भन्ने कति खुशी हुन्छ । पिता र सम्पत्तिलाई नै याद गर्छ । यहाँ त धेरै यस्ता पनि छन् जसलाई बेहदको पिताको बच्चा बनेर राजाई लिने अक्कल पनि आउँदैन । आश्चर्यको कुरा हो । जुन बाबाले स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्न सक्दैनन् । बाबाले बच्चाहरूलाई गोद लिनुहुन्छ । यस्तो बाबालाई याद नगर्नु यो त आश्चर्यको कुरा भयो । घरी-घरी बाबा र वर्साको याद आउनुपर्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा सिकीलधे बच्चाहरू, तिमीहरूले बोलाएका हौ नै गोदमा लिनको लागि । बाबालाई बोलाइन्छ नि हैन ? बाबाले नै स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ । स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ । तिमीले पुकार्छौं पनि- बाबा, हामी पतितहरूलाई आएर गोद लिनुहोस् । आफै भन्छौ हामी पतित, कंगाल, छी-छी, कौडी बराबर छौं (वर्थ नट ए पेनी) । बेहदका पितालाई तिमीले भक्ति मार्गमा पुकारिरहन्थ्यौ । अब बाबा भन्नुहुन्छ- भक्ति मार्गमा पनि तिमीलाई यत्तिको दुःख थिएन । अहिले मनुष्यलाई कति दुःख छ । बाबा आउनुभएको छ, त्यसैले

विनाशको समय पनि अवश्य भयो । तिमी जान्दछौ— यस लडाई पश्चात् फेरि कति जन्म, कति वर्ष लडाईको नामै रहँदैन । कहिल्यै लडाई हुँदै हुँदैन । न कुनै दुःख रोग आदिको नाम हुनेछ । अहिले त कति धेरै रोगहरू छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा बच्चाहरू, मैले तिमीहरूलाई सबै दुःखबाट छुटाइदिन्छु । तिमीले याद पनि गर्छौ— हे भगवान्, आएर दुःख हर्नुहोस्, सुख-शान्ति दिनुहोस् । यी दुई चीज हरेकले माग्छन् । यहाँ छ अशान्ति । शान्तिको लागि जस-जसले राय दिन्छन् उनीहरूलाई पुरस्कार प्राप्त हुन्छ । विचाराहरूलाई थाहै छैन— शान्ति केलाई भनिन्छ । शान्ति त मीठा बाबा बाहेक अरु कसैबाट पनि प्राप्त हुन सक्दैन । कति मेहनत गर्छौ तिमीले बुझाउनको लागि । फेरि पनि बुझ्दै बुझ्दैनन् । तिमीले सरकारलाई पनि लेख्न सक्छौ— सित्तैमा किन पैसा बर्बाद गर्नुहुन्छ ? शान्तिका सागर त एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँले नै विश्वमा शान्ति स्थापना गर्नुहुन्छ । सरकारका प्रमुखहरूलाई राम्रा-राम्रा कागजमा शिष्टाचारसँग चिट्ठी लेख्नुपर्छ । कोही राम्रो कागज देखेर सम्झनेछन्— सायद यो कुनै ठूलो मानिसको चिट्ठी हो । भन— तपाईंहरू विश्वमा जुन शान्ति होस् भन्नुहुन्छ—, त्यो पहिला कहिले थियो, जुन फेरि त्यसरी नै प्राप्त हुन सक्छ ? अवश्य कहिल्यै प्राप्त भएको हुनुपर्छ । तिमीलाई त थाहा छ, तिमीले तिथि-मिति सबै लेख्न सक्छौ । बाबाले नै आएर विश्वमा शान्ति-सुख स्थापन गर्नुभएको थियो । त्यो सत्ययुगको समय थियो । यी लक्ष्मी-नारायण हुन् वंशज (डिनायस्टी)को निशानी । ब्रह्मा र तिमी ब्राह्मणहरूको पार्ट कसैलाई थाहा छैन । मुख्य पार्ट त ब्रह्माको हो नि । उनै रथी बन्छन् । जुन रथद्वारा बाबाले यति धेरै कार्य गर्नुहुन्छ । नामै हो पद्मापद्म सौभाग्यशाली रथ । विचार गर— कसरी कसलाई सम्झाउने ? मानिसहरूलाई कति नशा छ । अब तिमीले बाबाको नै परिचय दिनु छ । ज्ञान त केवल ज्ञानका सागर बाबासँग नै छ । उहाँ जब आउनुहुन्छ तब दिनुहुन्छ, त्यति बेलासम्म ज्ञान त कसैले पनि दिन सक्दैन । भक्ति त सबै भक्तहरूले गरिरहन्छन् । ज्ञान एक बाबाले नै दिनुहुन्छ । ज्ञानको कुनै स्थायी पुस्तक बन्दैन । ज्ञान त कानले नै सुन्नुपर्ने हुन्छ । यी किताब आदि जो तिमीले राख्छौ यी सबै अस्थायी हुन् । यी पनि सबै समाप्त हुनेछन् । तिमीले नोट गर्छौ, यो पनि समाप्त हुनेछ । यो केवल आफ्नो पुरुषार्थको लागि हो । बाबा भन्नुहुन्छ— कुराकानीको विषयहरूको सूची बनायौ भने याद आउनेछ तर यो जान्दछौ यी पुस्तक आदि केही पनि रहनेछैनन् । तिम्रो बुद्धिमा केवल याद मात्रै चल्नेछ । आत्मा बिलकुल बाबा जस्तो भरिपूर्ण हुनेछ । अरु जति पनि पुराना चीजहरू यी आँखाबाट देख्छौ, ती पनि समाप्त हुनेछन् । अन्त्यमा केही पनि रहनेछैन ।

बाबा अविनाशी सर्जन हुनुहुन्छ । आत्मा पनि अविनाशी छ । एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । दिन-प्रतिदिन जुन शरीर मिल्छ, छी-छी नै मिल्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी श्रेष्ठाचारी बनिरहेका छौ । बाबाले नै बनाउनुहुन्छ । साधु-सन्त आदिले कहाँ बनाउँछन् र ! बाबाले तिमीलाई श्रेष्ठाचारी बनाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, मैले तिमीलाई आफ्नो नयनमा राखेर लैजान्छु । आत्मा पनि यहाँ नयन नजिकै बस्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— हे आत्माहरू ! तिमी सबैलाई तृप्त (निहाल) पारेर लैजान्छु । समय थोरै बाँकी छ । अब मेहनत गर । आफ्नो दिलसँग सोध— मैले प्यारो बाबालाई कति याद गर्छु ? हीर-रांभाको विकारको लागि प्रेम थिएन । शारीरिक प्रेम थियो । याद गर्थे अनि सामुन्ने आउँथे । दुवै जना आपसमा भेटिन्थे । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी पनि त्यस्तै बन । तिनी हुन् एक जन्मका आशिक-माशुक, तिमी हौ जन्म-जन्मान्तरका । यो कुरा यसै समयमा नै हुन्छ । प्रेमी-प्रेमिका शब्द पनि स्वर्गमा हुँदैन । तिनीहरू पनि पवित्र रहन्छन् । मनसामा नै ख्याल आउँछ, सामुन्ने देखासाथ खुशी हुन्छन् । तिमी बच्चाहरूले देख्ने त कुनै चीज छैन । यतिबेला तिमी केवल आफूलाई आत्मा सम्झ अनि माशुक बाबालाई याद गर । आत्मा सम्भरेर बाबालाई धेरै खुशीसँग याद गर्नु छ । बाबाले सम्झाइरहनुहुन्छ— भक्ति मार्गमा तिमी यस्तै आशिक थियौ, भगवान्प्रति बलिहार जान्थ्यौ । भन्ने गर्थ्यौ— तिमी आयौ भने हे प्रभु ! म तिमीमाथि बली जानेछु । अहिले माशुक आउनुभएको छ, सबैलाई सुन्दर बनाउन । जो जस्तो छ त्यस्तै बनाउने कोशिश गर्नुहुन्छ । तिमी सुन्दर बन्छौ त्यसैले शरीर पनि सुन्दर बन्नेछ । आत्मामा नै मैल पर्छ । अब तिमीले मलाई याद गर्नु भन्ने मैला निस्कनेछ । यहाँ तिमी बच्चाहरू आउँछौ, एकान्त धेरै राम्रो छ । पादरीहरू पनि पैदल हिँड्छन्, बिलकुलै शान्तिमा रहन्छन् । हातमा माला हुन्छ । कसैलाई हेर्दा पनि हेर्दैनन् । बिस्तारै-बिस्तारै हिँड्छन् । उनीहरूले क्राइस्टलाई याद गरिरहन्छन् । बाबालाई त चिनेकै छैनन् । मलाई त नाम-रूपबाट भिन्न हुनुहुन्छ भनिदिन्छन् । वास्तवमा बिन्दु छु, त्यसैले कसरी देख्ने ! बिन्दुलाई कसरी याद गर्ने, कसैलाई थाहा छैन । तिमीलाई अब थाहा भएको छ, त्यसैले यहाँ आएका छौ । मधुवनको त महिमा छ । यो हो सच्चा-सच्चा मधुवन, जहाँ तिमी आउँछौ । जति हुनसक्छ तिमी एकान्तमा यादमा बस । कसैलाई पनि नहेर । माथि छत खाली छ । बाबाको यादमा सवेरै छतमा जाऊ, धेरै आनन्द आउँछ । कोशिश

गर रातको एक-दुई बजे ब्युँभिनको लागि । तिमी निद्राजित नामले प्रसिद्ध छौ । राति छिटै विश्राम गर । फेरि १-२ बजे उठेर छतमा गएर एकान्तमा यादको यात्रा गरिराख । धेरै जम्मा गर्नु छ । बाबाको याद गर्दै बाबाको महिमा गर्न थाल । आपसमा पनि यही सल्लाह गरिराख । बाबा कति मीठो हुनुहुन्छ, उहाँको यादबाट मात्रै पाप काटिन्छ । यहाँ धेरै जम्मा गर्न सक्छौ । यो मौका पनि यहाँ राम्रो मिल्छ । घरमा त तिमीले गर्न सक्दैनौ । फुसदै कहाँ हुन्छ र ! दुनियाँको वातावरण प्रकम्पन (भाइब्रेशन) धेरै खराब हुन्छ । त्यहाँ त्यत्ति यादको यात्रा हुँदैन । अब यसमा लेख्नुपर्ने पनि के कुरा छ र । आशिक-माशुकले लेख्छन् र ! मनभित्र हेर— मैले कसैलाई दुःख त दिएको छैन ? कति जनालाई बाबाको याद गराएँ ? यहाँ हामी आउँछौं जम्मा गर्नको लागि, त्यसैले यहाँ नै कोशिश गर, माथि छतमा गएर एकान्तमा बस । खजाना जम्मा गर । यो समय हो नै जम्मा गर्नको लागि । ५-७ दिन आउँछौ, मुरली सुनेर गएर एकान्तमा बस । यहाँ त घरमा बसेका छौ । बाबालाई याद गर्नु भन्ने यहाँ तिम्रो केही जम्मा हुनेछ । धेरै माताहरू बाँधेली (बन्धनमा) छन् । याद गर्छन्— शिवबाबा बन्धनबाट छुटाउनुहोस् । विकारको लागि कति हैरान गर्छन् । खेल देखाइएको छ नि— द्रौपदीको चीर (वस्त्र) हरण गरे । तिमीहरू सबै द्रौपदी हो । त्यसैले बाबाको याद गरिरहनु छ । बाबाले युक्ति त धेरै बताउनुहुन्छ । यसमा स्नान आदि गर्ने पनि कुरा हुँदैन । हो, शौचालय जान परेमा स्नान गर्नु आवश्यक छ । भक्तहरूले त नुहाउँदा पनि कुनै देवता या भगवानलाई याद गर्छन् । मुख्य कुरा हो नै यादको । ज्ञान त धेरै मिलेको छ । ८४ को चक्रको ज्ञान हो । बसेर आफूभित्र हेर । आफैँलाई सोध— यस्तो मीठा-प्यारा बाबा जो हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ उहाँलाई सारा दिनमा कति याद गरें ? मन चञ्चल त हुँदैन ? कहाँ भाग्छ, दुनियाँ त हुँदै हुँदैन । यो सबै समाप्त हुनेछ, म र बाबा मात्र रहनेछौं । यस्तो प्रकारले मनमनै कुरा गर तब धेरै आनन्द आउने छ । यहाँ जो पनि आउँछन् तिनीहरू धेरै पुराना भक्त हुन्, जो आउँदैनन् तिनीहरूलाई सम्झ आजभोलिका भक्त हुन् । तिनीहरू ढिलो गरी आउने छन् । शुरूबाट भक्ति गर्नेहरूले अवश्य पनि बाबाबाट वर्सा लिन आउने छन् । यो गुप्त मेहनत हो । जसले धारणा गर्दैन उसले केही पनि मेहनत गर्दैन । यहाँ तिमीहरू आउँछौ नै ताजा (रिफ्रेश) हुन । आफैँले मेहनत गर । एक हप्तामा तिमीले धेरै सामग्री जम्मा गर्न सक्छौ जुन त्यहाँ १२ महिनामा पनि हुँदैन । यहाँ ७ दिनमा सबै कसर (मैला) निकाल्न सक्छौ । बाबा राय दिनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) एकान्तमा बसेर बाबालाई याद गरेर कमाई जम्मा गर्नु छ । आफूभित्र जाँच गर्नु छ— यादको समय मन चञ्चल त हुँदैन ? म कति समय प्यारो बाबाको यादमा रहन्छु ?
- २) सदा खुशीमा रहनु छ— हामीलाई बाबाले रावणको पिंजडाबाट मुक्त गरिदिनुभयो, अब हामी यस्तो दुनियाँमा गइरहेका छौं जहाँ न गर्मी हुन्छ, न जाडो जहाँ सदैव वसन्त ऋतु हुन्छ ।

वरदानः— “पहिला तपाईं” को मन्त्रद्वारा सबैबाट स्वमान प्राप्त गर्नेवाला निर्माण सो महान् भव

“निर्माण नै सबैभन्दा महान् हो”— यही महामन्त्र सदा याद रहोस् । “पहिला तपाईं” भन्नु सबैबाट स्वमान प्राप्त गर्ने आधार हो । महान् बन्ने यो मन्त्र वरदानका रूपमा सदा साथ राख्नु । वरदानहरूबाट नै पालना लिदै, उड्दै लक्ष्यसम्म पुग्नु पर्छ । मेहनत तब गर्नुपर्छ जब वरदानहरूलाई कार्यमा लगाउँदैनौ । यदि वरदानहरूबाट पालना लिदै रह्यौ, वरदानलाई कार्यमा लगाइरह्यौ भने मेहनत समाप्त हुनेछ । सदा सफलता एवं सन्तुष्टताको अनुभव गरिरहनेछौ ।

स्लोगनः— चेहराद्वारा सेवा गर्नको लागि आफ्नो मुस्कुराएको रमणिक र गम्भीर स्वरूप प्रकट (इमर्ज) गर ।